

Kl. 15.35

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo også en totalt skæv udlægning af teksten. Jeg siger bare, at vi står fast på den aktive linje, når vi vil fastholde ydelsesniveauerne, men også sætter målrettet ind over for de problemer, der måtte vise sig at være. Det er jo ikke mindst, fordi jeg ikke vil acceptere, at børnefamilier bliver sat på gaden, at jeg har skærpet vejledningen til kommunerne og indskærpet dem at tænke på de udsatte familiers situation.

Det er også det, der gør sig gældende, når der nu bliver pligt til at genvurdere sagerne. Det er jo netop udtryk for, at i regeringen tager vi problemet meget alvorligt og sørger for at sætte ind med konkret handling ved at give kommunerne nogle forpligtelser og nogle redskaber, som kan dæmme op for antallet af udsættelsessager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4231

15) Til socialministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Hvordan vil ministeren forsvare, at regeringen igen og igen skyder skylden på landets kommuner, når det handler om de voldsomme stigninger i antallet af lejere, herunder familier med børn, der sættes ud af deres lejlighed på grund af fattigdom, når denne fattigdom i høj grad skyldes regeringens socialpolitik, hvor de fattigste i samfundet reduceres i kontanthjælp, bolig sikring og øvrige ydelser, altså en politik, landets socialminister og regering må siges selv at have meget af ansvaret for?«

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne give socialministeren en mulighed for at vise den sociale indignation, som hun påstår at hun og regeringen har, ved at prøve at forklare os og samfundet, hvad det er, der sker, når en familie, og gerne en familie med far, mor og børn, bliver sat ud af sin lejlighed. Der kan være sygdom, der kan være arbejdsløshed, og der kan være andre ting, men hvilke konsekvenser har det for familien?

Boligen er jo kernen i en families liv. Vi bruger 80 pct. eller sådan noget af vores tid på at være i boligen, men lige pludselig, fra den ene dag til den anden, har man ikke tag over hovedet. Man bliver sat på gaden, børnenes skolegang eller li-

vet i daginstitutionen, eller hvad det nu kan være, bliver ramt, og hvordan oplever ministeren en sådan udsættelse? Jeg vil gerne tro, at når ministeren får det ind under huden, vil hun være i stand til at gøre noget ved det, men jeg vil gerne høre, om ministeren kan beskrive en sådan situation.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det må være en meget alvorlig situation at være i. Det må være meget ubehageligt, og derfor gælder det jo om, at vi undgår, at det ender med en udsættelsessag, når der er nogle, der har problemer med at betale huslejen. Det er derfor, jeg nu har krævet, at der skal reageres, når der kommer underretning fra fogedretten om, at der er en udsættelsessag på vej, og at man skal se på, hvordan det kan undgås, at sagen ender med at blive effektueret.

På baggrund af en spørgeskemaundersøgelse har jeg fundet ud af, at der bl.a. er behov for, at kommunerne kommer aktivt ind i udsættelsesforløbet langt tidligere med rådgivning og måske med administrationsaftaler eller andre forebyggende tiltag, så kommunen netop får mulighed for at yde hjælp til familien og det ikke ender med en egentlig udsættelse. Allerede nu gælder det, at kommunen skal overvåge forholdene for børn og unge i kommunen, og at den skal reagere, hvis barnet eller den unge har brug for hjælp, og som nævnt efterhånden mange gange har jeg i den del af vejledningen fra december 2006, der vedrører særlig støtte til børn og unge, understreget over for kommunerne, at de forpligtelser også gælder, når en børnefamilie sættes ud af lejligheden. Bestemmelserne skal bruges i praksis.

I den sammenhæng vil jeg gerne henvise til en artikel, jeg har set i Viborg Stifts Folkeblad her i april. Af artiklen fremgår det, at selv om antallet af udsatte lejere desværre også er steget i Viborg, tegner der sig faktisk trods alt et positivt billede. I år har der ikke været situationer, hvor en børnefamilie pludselig har stået uden tag over hovedet, for nu er det lykkedes at opfangne sagerne om børnefamilier, inden det er for sent, og som regel ender det med en løsning, så familien kan blive boende. En embedsmand ved kommunen fremhæver i artiklen, at kommunen er meget opmærksom på børnefamilier, der kommer i en så alvorlig økonomisk klemme, at huslejen er i fare. Dermed får man mulighed for at sætte ind, og det er derfor, jeg appellerer til, at